

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Враца, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка П. Петрова
Камелия Пл. Колева

при участието на секретаря Виолета Цв. Вълкова
като разгледа докладваното от Камелия Пл. Колева Въззивно гражданско
дело № 20221400500038 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 258 и следващите от Гражданския процесуален
кодекс /ГПК/.

Образувано е по въззивна жалба на В. Й. Д., ЕГН *****, с адрес гр. ***, чрез адв.
И. С., срещу решение № 244/10.11.2021 г., постановено по гр.д. № 2207/2021 г. по описа на
Районен съд – Враца, **в частта**, с която е отхвърлено искането за осъждане на Г. Ц. Х. и М.
Ц. Г. да му заплатят сумата от 1183,33 лева, представляваща 1/6 от продажната цена за
недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор
12259.1010.65.5.9, находящ се в гр. Враца, по КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-
43/16.09.2005г. на Изпълнителния директор на АК, с адрес на имота: гр. ***, с
предназначение на самостоятелния обект: жилище, ***, състоящ се от една стая, кухня и
сервизни помещения, брой нива на обекта: едно, с площ по документ 39,33 кв.м., заедно с
прилежащите части: избено помещение /мазе №12/ с полезна площ 2.76 кв.м., както и 0.28%
ид.части от общите части на сградата и съответни ид.части от правото на строеж върху
мястото, по договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт № 73, том VII, рег.
№ 6624, дело № 932/2018 г. на А. В. – помощник нотариус по заместване при нотариус В. В.,
нотариус с рег. № *** в Нотариалната камара на Република България, с която сума е
намалена продажната цена за този имот поради осъществена евикция.

В жалбата се твърди, че атакуваното решение е валидно, допустимо и правилно, с
изключение на обжалваната част, в която част според жалбоподателя решението е

неправилно. Посочва се, че районният съд, въз основа на обосноваване и логичен анализ на доказателствата, правилно е изяснил фактическата обстановка по делото, при което и правилно е заключил, че предявеният от жалбоподателя срещу Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. иск по чл. 190, ал. 2, предл. 1 ЗЗД за намаляване на продажната цена по договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г., е основателен. Твърди се обаче, че след уважаването на този иск районният съд е следвало да уважи и искането за осъждане на ответниците Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. да му заплатят сумата от 1183,33 лева, с която е намалена цената по договора за покупко-продажба. Според жалбоподателя именно чрез осъждането за заплащане на тази сума се извършва намаляване на продажната цена по договора, доколкото същата е била платена изцяло при подписването му. Посочва се, че задължението на продавачите за връщане на част от заплатената продажна цена след намаляването ѝ съгласно чл. 190, ал. 2 ЗЗД произтича от неизпълнението на задължението за прехвърляне на собствеността по договора за покупко-продажба и осъществената частична евикция, като за целта не било необходимо договорът да бъде развален. Оспорва се извода на районния съд, че връщане на даденото по договора е възможно само при отпаднало основание /т.е. при развален договор/, и с доводите, че в исковата молба е поискано намаляването на цената, което да се осъществи чрез осъждане на ответниците да заплатят тази сума, иначе според жалбоподателя се обезсмисляла разпоредбата на чл. 190, ал. 2 ЗЗД. Релевира се, че дори да се приеме обратното, диспозитивът, с който се намалява продажната цена по договора, има конститутивно действие, при което с постановяването му е налице прана промяна в правоотношението между страните, с която отпада основание за получаване от ответниците на сумата, с която е намалена продажната цена по договора, респ. същата подлежи на връщане. Излагат се съображения, че целта на чл. 190, ал. 2 ЗЗД е да обезщети купувача, който има интерес да запази договора, поради което с отхвърлянето на искането за осъждане на ответниците, съдът е нарушил тази разпоредба. Твърди се, че в този случай и при липса на доброволно изпълнение, жалбоподателят ще е принуден да подаде нова искова молба, което също било в противоречие с целта на нормата.

При тези съображения се иска решението в обжалваната му част да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. да бъдат осъдени да му заплатят сумата от 1183,33 лева, представляваща 1/6 от продажната цена по посочения договор за покупко-продажба. Претендира се присъждането на сторените в настоящото производство разноски.

Въззивната жалба е връчена на Г. Ц. Х. и М. Ц. Г., които в срок, чрез адв. М. Г., подават писмен отговор, с който я оспорват като неоснователна. Релевира се, че районният съд правилно е отхвърлил искането, позовавайки се на тълкувателно решение № 1 от 02.07.2021 г. по т.д. № 1/2019 г. на ОСГТК на ВКС, тъй като не е предявен иск за разваляне на договора за покупко-продажба, в който само случай може да реализира правата си по връщане на даденото. В продължение на това твърдение се развиват доводи за действителността на договора за покупко-продажба на чужда вещ, за възможните хипотези на разваляне на такъв договор, включително след съдебно отстраняване, след които се прави

извод, че връщането част на продажната цена е възможно само след разваляне на договора. За този си извод ответниците се позовават и на разпоредбата на чл. 190, ал. 2 ЗЗД, според която ако само част от продадената вещ принадлежи на трето лице, купувачът може да поиска разваляне на продажбата по съдебен ред и обезщетение според предходния член. В заключение се иска решението в обжалваната му част да бъде потвърдено, ведно с всички произтичащи от това последици, включително присъждане на направените във въззивното производство разноски.

В срока за отговор Г. Ц. Х. и М. Ц. Г., чрез процесуалния си представител, са подали насрещна въззивна жалба срещу посоченото по-горе решение, **но в частта му**, с която е уважен предявеният от В. Й. Д. срещу Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. иск по чл. 191, ал. 1, предл. 2 ЗЗД и тези жалбоподатели са осъдени да заплатят обезщетение за имуществени вреди в размер на 600,00 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в съдебен процес по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане. Неправилността на решението в тази част е обосновано с довода, че отговорността за имуществени вреди при съдебно отстраняване и отговорността за разноски по смисъла съответно на разпоредбите на чл. 190 и чл. 191 ЗЗД. От там се прави извод, че под обезщетение за вреди законодателят не е включил разноските по делото, в рамките на което е проведено производството по евикция, в противен случай биха били изрично посочени в закона. В продължение на това оплакване се посочва, че отговорността за разноски е уредена в текста на чл. 78 ГПК и представлява по своя характер обективна и невиновна отговорност, която се понася от страна по делото, с оглед на неговия изход, поради което не изпълва понятието обезщетение за вреди по смисъла на чл. 190, ал. 1 във връзка с чл. 82 ЗЗД. Порочността на решението в тази част е обоснована и с довода, че спрямо жалбоподателите Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността им при съдебно отстраняване, поради наличие на хипотезата на чл. 191, ал. 2 ЗЗД. В тази връзка се релевират съображения, че по делото е доказано непривлчането им като трети лица в производството по евикция. Относно втората кумулативна предпоставка за отпадане на отговорността на жалбоподателите се посочва, че съдът неправилно не я е счел за доказана по делото. Твърди се, че за да се приеме за доказана тази предпоставка, а именно, че ако тези жалбоподатели са били привлечени по делото за евикция, е могло да има достатъчно основание за отхвърляне на иска, то районният съд е трябвало да изследва не само събраните в хода на това дело доказателства и възможността жалбоподателите да са собственици на целия имот, а е трябвало също така да прецени поведението на въззивника-ищец В. Й. Д. в производство по съдебно отстраняване. При липса на такъв анализ тези жалбоподатели считат, че няма как да е категоричен, че не са налице достатъчно основания за отхвърляне на иска в производството по евикция, респ. че не следва да се ангажира отговорността им. Посочва се също така, че направената в атакуваното решение преценката за неоснователност на основанията за придобиване на правото на собственост върху целия имот от жалбоподателите не обуславя липса на предпоставката по чл. 191, ал. 2, тъй като тези основания е могло да бъдат уважени от съда, разглеждащ делото по иска за евикция.

При тези доводи се иска решението в атакуваната му част да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което искът по чл. 191, ал. 1, предл. 1 ЗЗД да бъде отхвърлен, ведно с всички последици от това, включително с присъждането на разноски.

Насрещната въззивна жалба е връчена на В. Й. Д., който чрез процесуалния си представител е подал писмен отговор по нея, в който я оспорва като неоснователна. Твърди, че извършеното тълкуване на законовите разпоредби е *contra legem*. Посочва, че предявеният иск е доказан по основание и размер, поради което правилно е бил уважен. Релевира довод, че по делото не са били ангажирани доказателства за зле воден процес по иска за евикция. С оглед на това моли решението в тази му обжалвана част да бъде потвърдено. Претендира присъждането на направените в настоящото производство разноски.

В съдебно заседание въззиваемия-ищец В.Д., редовно призован, се представлява от процесуалния си представител адв. С., който поддържа въззивната жалба по изложените в нея съображения и оспорва насрещната въззивна жалба по съображения, изложени в подадения отговор. Моли решението да бъде отменено в атакуваната от него част, а в останалата обжалвана част да бъде потвърдено, и да бъдат присъдени направените в производството разноски. В подкрепа на позицията си представя съдебна практика на Окръжен съд – Враца.

Воззиваемите-ответници М.Г. и Г.Х., също редовно призовани за откритото съдебно заседание по делото, се представляват от процесуалния си представител адв. М. Г.. Адв. Г. заявява, че оспорва въззивната жалба по изложените в отговора по нея доводи, поддържа подадената насрещна въззивна жалба. Моли решението да бъде отменено в обжалваната с насрещната въззивна жалба част, а в другата обжалвана част да бъде потвърдено, позовавайки се на тълкувателно решение № 1 от 02.07.2021 г. по т.д. № 1/2019 г. на ОСГТК на ВКС. Претендира разноски.

Пред въззивния съд не се представиха нови и/или нововъзникнали доказателства и не се направи искане за събирането на такива.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Районният съд е бил сезиран с искова молба от В. Й. Д. срещу М. Ц. Г. и Г. Ц. Х. с искане да бъде намалена продажната цена по договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г., със сумата от 11833,33 лева, представляващо 1/6 от продажната цена по договора и да ответниците да бъдат осъдени да заплатят на ищеца тази сума, както и сумите, представляващи вреди от осъществената частична евикция в размер на 660,00 лева, представляващи деловодни разноски по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, които ищецът е осъден да заплати на М. Л., сумата от 600,00 лева, представляващи деловодни разноски по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, които ищецът е заплатил на адв. Е. Г.; сумата от 250,00 лева, представляваща депозит за изготвяне на съдебна експертиза по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва върху тези суми от датата на подаване на исковата молба от окончателното им изплащане.

В обстоятелствената част на исковата молба ищецът е посочил, че на 10.09.2018 г. с

Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г., е купил от ответниците недвижим имот с идентификатор 12259.1010.65.9, представляващ самостоятелен обект в сграда, находяща се в гр. Враца, по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-43/16.09.2005г. на Изпълнителния директор на АК, с адрес на имота: гр. ***, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, ***, състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения, брой нива на обекта: едно, с площ по документ 39,33 кв.м., заедно с прилежащите части: избено помещение /мазе №12/ с полезна площ 2.76 кв.м., както и 0.28% ид.части от общите части на сградата и съответни ид.части от правото на строеж върху мястото. Посочил е, че продавачите-ответници се легитимирали като собственици на апартамента при равни права по наследство и давност чрез представяне на нотариален акт № 165, том VII, рег. № 6066, дело № 851/2018 г. на нотариус В. В.. Изложил е твърдения, че при изповядване на сделката владението върху имота му било предадено, но няколко месеца по-късно получил искова молба от М. Г. Л., с която се искало предаване на 1/6 ид.ч. от апартамента, който купил от ответниците. Това обстоятелство изненадало ищеца, тъй като считал, че ответниците са единствените собственици на апартамента. Релевирал е, че по повод на исковата молба срещу него било образувано гр. д. № 4***/2019г. по описа на Районен съд - Враца. Изтъкнал е, че в съдебното производство по делото, образувано срещу него, било установено, че ответниците са имали спор за правата върху апартамента с М. Г. Л. и вместо да уредят отношенията си с нея, са се снабдили с констативен нотариален акт и са продали имота на него. По същото дело ищецът бил поискал привличането на ответниците като трета подпомагаща страна, но искането му било оставено без уважение. Посочил е, че с Решение № 260160/28.10.2020 г., постановено по гр. д. № 4***/2019г. по описа на Районен съд - Враца, е бил осъден да предаде на М. Л. 1/6 ид. ч. от описания по-горе имот, както и да й заплати деловодни разноски 660,00 лева. Навел е твърдения, че в хода на това дело бил направил и собствени разходи за адвокатска защита в размер на 600,00 лева и разходи за изготвяне на съдебна експертиза в размер на 250,00 лева. Поддържал е, че поради осъществената частична евикция за него възникнало правото да иска от ответниците съответно намаляване с 1/6 на продажната цена на гореописания имот и обезщетение за претърпените от евикцията вреди. При тези доводи е поискал предявените от него искове да бъдат уважени.

Ответниците М.Г. и Г.Х. чрез процесуалния си представител в срок са подали писмен отговор, с който са оспорили исковете като неоснователни. Изложили са твърдения, че са били собственици на процесния апартамент към момента на продажбата му и в това си качество го продали на ищеца. Поддържали са, че при извършване на сделката са действали добросъвестно и със съзнанието, че са единствени собственици на имота без претенции за собственост от трети лица, че никой по никакъв начин не е предявявал претенции към тях за делба на апартамента, поради което не следва да носят отговорност за последвалата частична евикция. Посочили са, че М. Л. е наследник единствено на дядо им и от 1998 г., когато той починал, тя никога не се била интересувала и предявявала претенции към апартамента, че в него е живеела тяхната баба, за която са се грижили до смъртта ѝ през 2018 г. Освен това са посочили, че ищецът не е упражнил изцяло и правилно правото си на

защита в гр. дело № 4*** по описа на ВРС за 2019 г. - не било ясно дали е правил искане за привличането им като трета подпомагаща страна, а в случай, че е направил такова и искането е било отхвърлено, то не е имало пречка да бъдат призовани като свидетели и да потвърдят факти и обстоятелства, които биха били от значение за отхвърляне на предявената против него претенция. Твърдели са, че ако са били призовани, е щяло да се установи, че освен по давност, жилището е било тяхно и по завещание, което макар и да не отговаря на изискванията на закона, установява каква е била действителната воля на завещателите. Изтъкнали са, че без да е разговарял с тях за изясняване на обстоятелствата, ищецът доброволно се е съгласил да изплаща определени като претенции от М. Л., суми. На следващо място са поддържали, че ищецът не е упражнил изцяло правото си да оспорва първоинстанционното решение, а се е съгласил с него и то не било подлагано на въззивна и касационна проверка. По този начин ищецът се бил поставил в положение да предаде 1/6 идеална част от апартамента, въпреки възможността му да се защити ефективно. Наред с това, ищецът се домогвал да доказва факти и обстоятелства и да събира доказателства, които не са били от значение за крайния изход на делото, но са довели до разноски, които сега се претендират - платен бил депозит за изготвяне на заключение от вещо лице, целящо да установи стойността на извършени ремонти и подобрения, но не и установяване на увеличената стойност на жилището, което е всъщност от значение за изхода на делото. На следващо място, посочило се е, че претенцията за направени от ищеца разноски по друго дело била недопустима, алтернативно - неоснователна, тъй като ответниците не можело да бъдат отговорни за направени разноски по дело, по което не са участвали под никаква форма. При тези съображения са поискали предявените искове да бъдат отхвърлени и да им се присъдят направените разноски.

Районният съд е приел, че е сезиран с два кумулативно съединени иска срещу М. Г. и Г.Х., единият от които с правно основание чл. 190, ал. 2 ЗЗД за намаляване на продажната цена по договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г. на А. В. – помощник нотариус по заместване при нотариус В. В., нотариус с рег. № *** в Нотариалната камара на Република България, със сумата от 1183,33 лева, представляваща 1/6 ид.ч. от продажната цена на гореописания имот поради осъществена частична евикция за 1/6 ид.ч. от имота; иск с правно основание чл. 191, ал. 1 във връзка с чл. 190, ал. 2, чл. 79, ал. 1 във връзка с чл. 82 ЗЗД за осъждането им да заплатят на ищеца обезщетение за вредите, понесени от частичната евикция, изразяващи се в направени от него разноски, както следва в размер на 660,00 лева, деловодни разноски по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, които ищецът е осъден да заплати на М. Л., сумата от 600,00 лева, деловодни разноски по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, които ищецът заплатил на адв. Е. Г.; сумата от 250,00 лева, представляваща депозит за изготвяне на съдебна експертиза по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва върху тези суми от датата на подаване на исквата молба от окончателното им изплащане. Изготвил е доклад по делото, съдържащ правната квалификация на исковете и разпределената между страните доказателствена тежест, който е обявен за окончателен без възражения от страните, като

срещу тази дейност на съда няма оплаквания, включително пред настоящата съдебна инстанция. В доклада на съда като безспорен и ненуждаещ се от доказване между страните е обявен факта, че ответникът е баща на малолетното дете Г. Н.. С доклада по делото съдът е обявил на страните за безспорни и ненуждаещи се от доказване фактите, че на 10.09.2018 г. между страните е бил сключен договор за покупко-продажба на недвижим имота, обективиран в нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г. на А. В. – помощник нотариус по заместване при нотариус В. В., нотариус с рег. № *** в Нотариалната камара на Република България, а именно имот с идентификатор 12259.1010.65.9, представляващ *** в гр. ***, за сумата от 7100,00 лева и владението върху имота било предадено на купувача; както и че с решение № 260160/28.10.2020 г., постановено по гр. д. № 4***/2019г. по описа на Районен съд - Враца, ищецът бил осъден да предаде на М. Л. 1/6 ид. ч. от описания по-горе имот, както и да ѝ заплати деловодни разноски 660,00 лева, както и че ответниците не са били привлечени като трета подпомагаща страна и не са участвали като свидетели по делото.

С решението, части от което са предмет на проверка в настоящото производство, съдът е намалил продажната цена по договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г. на А. В. – помощник нотариус по заместване при нотариус В. В., нотариус с рег. № *** в Нотариалната камара на Република България, със сумата от 1183,33 лева, представляваща 1/6 ид.ч. от продажната цена на гореописания имот поради осъществена частична евикция за 1/6 ид.ч. от имота; отхвърлил е искането за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца тази сума, с която продажната цена е намалена; осъдил е ответниците да заплатят на ищеца сумата от 600,00 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в съдебен процес по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба – 11.06.2021 г., до окончателното изплащане на сумата; отхвърлил е претенциите на ищеца за осъждане на ответниците да му заплатят сумата от 660,00 лева, представляващи деловодни разноски по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, която ищецът е осъден да заплати на М. Л., както и за сумата от 250,00 лева, депозит за вещо лице по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца.

За да постанови този резултат, анализирайки събраните пред него доказателства, установил, че процесният имот е бил придобит в съсобственост от Г. Ц. А. и М. С. А. чрез договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ, сключен на 08.04.1987 г. и презумпция за съвместен принос по чл. 19, ал. 1 СК от 1985 /отм./ в обикновена дялова съсобственост, поради което след прекратяване на брака поради настъпила смърт на един от съпрузите, двамата притежавали равни права по 1/2 ид.ч. от имота. След смъртта им съответно на 28.04.1998 г. Г. А. оставил за свои наследници съпругата си, дъщеря си М. Л. и ответниците Г.Х. и М.Г. /внучки, дъщери на неговия син Ц. А., починал на 13.11.1985 г./, и на 20.05.2018 г. М. А. оставила за свои наследници ответниците Г.Х. и М.Г. /внучки, дъщери на неговия син Ц. А., починал на 13.11.1985 г./. Приел, че приживе Г. и М. А. съставили саморъчно завещание от 23.10.1987 г., по силата на което завещали притежавания от тях

апартамент на адрес ***, на внучките си Г.Ц. Г. и М. Ц. Г., родени на 23.06.1976 г. в гр. Враца, като изразили воля завещанието да влезе в сила след смъртта на единия от тях, но другият да остане да доживее старините си под техните грижи за доглеждане. Приел е, че след смъртта на двамата наследодатели, ответниците Г.Ц. Г. и М. Ц. Г. се снабдили с нотариален акт № 165, том VII, рег. № 6066, нот. дело № 851/2018 г. на нотариус В. В., за собственост върху процесния недвижим имот по наследство и давностно владение, с който въз основа на обстоятелствена проверка били признати за собственици на целия имот. Позовавайки се на обявените за безспорни и ненуждаещи се от доказване факти, както и на събраните по делото доказателства, съдът е установил, че между страните по делото бил сключен договор за покупко-продажба на описания по-горе недвижим имот, представляващ апартамент в гр. Враца за сумата от 7100,00 лева, владението върху който било предадено на купувача-ищец по делото с подписване на договора. Установил, че купувачът-ищец бил частично съдебно отстранен от 1/6 ид. ч. имота по силата на влязло в сила решение № 260160/28.10.2020 г., постановено по гр. д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца с предмет ревандикационен иск, заведен срещу него от М. Л., и бил осъден да ѝ заплати сумата от 660,00 лева, представляваща направени от ищцата в това производство разноски. Решаващият състав е приел, че съгласно мотивите на цитираното решение, ревандикационният иск бил уважен и М. Л. е била призната за собственик на 1/6 ид. части от имота по силата на наследяване от покойния ѝ баща и общ наследодател Г. А., като е отрекъл възможността ответниците Г.Х. и М.Г. да са придобили имота чрез давностно владение, тъй като не било доказано тяхното намерение да своят вещта. Съдът е установил, че в производството по съдебна евикция ищецът е направил възражение за признаване на извършени от него подобрения в имота и право на задържане до заплащането им, както и бил направил искане за конституирането на продавачите Г.Х. и М.Г. като подпомагаща страна в процеса, но то му било отказано. Приел, че от приложеното като доказателство гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца е видно, че ищецът направил разноски за адвокатско възнаграждение на своя представител в размер на 600,00 лева, за депозит за вещо лице в размер на 250,00 лева. Относно факта дали ищецът В.Д. бил упражнил правилно защитата си по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, съдът, позовавайки се освен на приложеното гражданско дело, но и на показанията на разпитаните по делото свидетели, приемайки за установено, че от тях се извличат данни за фактите, че за общите наследодатели полагали грижи ответниците Г.Х. и М.Г., както и за факта, че свидетелите не са виждали през последните 10 години имотът да е посещаван от М. Л..

При установената фактическа обстановка, районният съд е заключил от правна страна, че са налице предпоставките за уважаване на първия иск и за намаляване цената по договора за покупко-продажба с 1/6 ид.ч. за каквата част от имота ищецът е бил отстранен, тъй като между страните е налице действителен договор за покупко-продажба за целия имот; установени са противопоставими на ищеца права върху част от този имот на трето лице с оглед влязло в сила съдебно решение; ищецът не е изразил желание за разваляне на договора и е бил добросъвестен при сключването му /правата на третото лице към имота са предявени и са му станали известни след изповядване на сделката/. По отношение на спорния въпрос за

осъждането на ответници да заплатят сумата, с която продажната цена е била намалена, съдът е посочил, че не намира претенцията за основателна и като такава я е оставил без уважение, защото според съда това право се реализира чрез искане за разваляне на договора и връщане на цената на отпаднало основание /по арг. от мотивите на тълкувателно решение № 1/02.07.2021 г. на ВКС по т.д. № 1/2019 г., ОСГТК/, каквото искане не е направено изрично и не се съдържало имплицитно в претенцията за последиците от евикцията.

За основателността на иска за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца сумата от 600,00 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разноси за адвокатско възнаграждение в съдебен процес по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба – 11.06.2021 г., до окончателното изплащане на сумата, решаващият състав е приел, че тези разноси подлежат на обезщетяване съгласно текста на чл. 191, ал. 1, изр. второ ЗЗД. Съобразявайки, че по делото са представени доказателства за реалното заплащане от ищеца на тази сума на неговия процесуален представител по делото за съдебното му отстраняване, съдът е уважил претенцията му, осъждайки ответниците да му заплатят тази сума. По отношение на останалите две суми - сумата от 660,00 лева, представляващи деловодни разноси по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, която ищецът е осъден да заплати на М. Л., както и за сумата от 250,00 лева, депозит за вещо лице по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, решаващият състав е приел, че макар същите да подлежат на обезщетяване като направени разноси в делото за съдебно отстраняване по смисъла на чл. 191, ал. 1, изр. второ ЗЗД, то за първата от тях не са представени доказателства за реалното ѝ заплащане, а за втората разноските са направени за доказване на възражение на ищеца, което обаче не е било уважено от съда по евикцията, поради което е отхвърлил претенциите на ищеца за тези суми.

Решаващият състав е счел за неоснователно направеното от ответниците възражение за изключване на отговорността им съгласно текста на чл. 191, ал. 2 ЗЗД поради непривличането им по делото за евикция като подпомагаща страна и неефективно упражняване на правото на защита от купувача в това дело. Мотивите на съда да не приеме възражението за основателно са, че придобивните основания, на които се позовават ответниците, са били предмет на проверка в делото по съдебното отстраняване на ищеца и там са приети за недоказани. Съдът на собствено основание е изследвал както възможността ответниците да са придобили имота по силата на представеното по делото завещание, приемайки, че то е недействително по смисъла на чл. 15 и чл. 42, б. „в“ ЗН, така и възможността да са придобили имота по силата на давностно владение, приемайки, че от показанията на разпитаните по делото доказателства не се доказва намерение за своеене на вещта и намифестирането му на другия съсобственик – наследодателката М. Л.. При тези мотиви е счел, че макар ответниците да не са били привлечени по делото, то не е изпълнена втората кумулативна предпоставка на закона – да докажат, че, ако са били привлечени, то е имало достатъчно основание за отхвърляне на иска, поради което не е приел направеното възражение за изключване на отговорността им.

С оглед изхода на делото с решението са възложени и направените разноси.

Настоящият съдебен състав, като съобрази наведените оплаквания в жалбата, събраните по делото доказателства, основавайки се на своето вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Установената от районния съд фактическа обстановка не е спорна по делото с оглед предметния обхват и направените във възникната и насрещната въззивна жалба оплаквания. След самостоятелен анализ на събраните по делото доказателства – договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 08.04.1987 г. /л. 6 от гр.д. № 4***/2019 г. на РС-Враца/ удостоверения за наследници /л. 35-37/, се установява, че процесният имот е бил придобит в съсобственост от Г. Ц. А. и М. С. А. чрез договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ, сключен на 08.04.1987 г. и презумпция за съвместен принос по чл. 19, ал. 1 СК от 1985 /отм./ в обикновена дялова съсобственост, поради което след прекратяване на брака поради настъпила смърт на един от съпрузите, двамата притежават равни права по 1/2 ид.ч. от имота. След смъртта им съответно на 28.04.1998 г. Г. А. е оставил за свои наследници съпругата си, дъщеря си М. Л. и въззивниците-ответници Г.Х. и М.Г. /внучки, дъщери на неговия син Ц. А., починал на 13.11.1985 г./, и на 20.05.2018 г. М. А. е оставила за свои наследници Г.Х. и М.Г. /внучки, дъщери на неговия син Ц. А., починал на 13.11.1985 г./.

Установява се от представеното по делото завещание, че общите наследодатели на ответниците приживе са съставили саморъчно завещание от 23.10.1987 г., по силата на което завещават притежавания от тях апартамент на адрес ***, на внучките си Г.Ц. Г. и М. Ц. Г., родени на 23.06.1976 г. в гр. Враца, като изразили воля завещанието да влезе в сила след смъртта на единия от тях, но другият да остане да доживее старините си под техните грижи за доглеждане.

Видно е от представения по делото нотариален акт № 165, том VII, рег. № 6066, нот. дело № 851/2018 г. на нотариус В. В., че Г.Х. и М.Г. за собственост върху процесния недвижим имот по наследство и давностно владение, с който въз основа на обстоятелствена проверка били признати за собственици на целия имот.

Обявено е за безспорно и ненуждаещо се от доказване с доклада по делото, а и се потвърждава от доказателства, че на 10.09.2018 г. между страните е сключен договор за покупко-продажба на недвижим имота, обективиран в нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г. на А. В. – помощник нотариус по заместване при нотариус В. В., нотариус с рег. № *** в Нотариалната камара на Република България, а именно имот с идентификатор 12259.1010.65.9, представляващ *** в гр. ***, за сумата от 7100,00 лева и владението върху имота било предадено на купувача; както и че с решение № 260160/28.10.2020 г., постановено по гр. д. № 4***/2019г. по описа на Районен съд - Враца, ищецът е бил осъден да предаде на М. Л. 1/6 ид. ч. от описания по-горе имот, както и да й заплати деловодни разноски 660,00 лева, както и че въззивниците-ответници Г.Х. и М.Г. не са били привлечени като трета подпомагаща страна и не са участвали като свидетели по делото.

От приложеното към настоящото дело гр.д. № 4***/2019 г. по описа на РС-Враца се установява, че въззивникът-ищец В.Д. е заплатил на своя представил адвокатско

възнаграждение за представителството му в производството в размер на 600,00 лева. Видно е, че е заплатил и сумата от 250,00 лева депозит за вещо лице по съдебно-техническа и оценителна експертиза в подкрепа на възражението си за направени подобрения в имота и право на задържането му до заплащане на стойността на подобренията. По делото не се съдържат доказателства въззивникът-ищец да е заплатил на М. Л. сумата от 660,00 лева, за която е осъден с влязлото в сила решение, с което е съдебно отстранен.

Показанията на разпитаните по делото свидетели се приемат за достоверни от въззивния съд. Свидетелите възпроизвеждат своите лични възприятия за релевантни по делото факти – познават наследодателите и техните наследници, не са пряко или косвено заинтересувани от делото, а казаното от тях относно някои факти /че М. Л. е дъщеря само на единия наследодател и относно издадения констативен нотариален акт/ се потвърждава и от събраните по делото писмени доказателства. От показанията на тези свидетели се установява, че наследодателите са живеели в наследствения имот до смъртта си, като приживе за тях са полагали грижи М. А. /майка на Г.Х. и М.Г./, а по-късно и самите Г.Х. и М.Г.. Според показанията М. А. е дъщеря на общия наследодател Г. А. от брака му с друга жена, след смъртта на която се оженил повторно за М. А., от брака с която имали син. Според свидетелите волята на наследодателите била жилището да остане на Г.Х. и М.Г., за което съставили и завещание. Свидетеля В. Ч. е виждала М. А. да идва един единствен път, не я е виждала от преди 10 години, лицето било в Гърция.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими. Съобразно обхвата на проверката по чл. 269, ал. 1 ГПК по отношение на всяка една от въззивните жалби съдът намира следното:

1. Въззивната жалба на В. Й. Д. съдът намира за основателна, а атакуваната с нея част от съдебното решение за неправилна по следните съображения:

Предмет на проверка с тази жалба е решение № 244/10.11.2021 г., постановено по гр.д. № 2207/2021 г. по описа на Районен съд – Враца, **в частта**, с която е отхвърлено искането за осъждане на Г.Х. и М.Г. да му заплатят сумата от 1183,33 лева, представляваща 1/6 от продажната цена за недвижим имот, представляващ *** гр. ***, по договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г. на А. В. – помощник нотариус по заместване при нотариус В. В., нотариус с рег. № *** в Нотариалната камара на Република България, с която сума е намалена продажната цена за този имот поради осъществена евикция.

Спорен по тази жалба се явява въпросът следва ли ответниците по делото да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сумата, с която продажната цена е намалена. отговора на този

въпрос произтича на тълкуване разпоредбата на чл. 190, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД. Цитираните текстове предоставят две алтернативни възможности на евицирания частично купувач да поиска разваляне на продажбата по съдебен ред и обезщетение според предходния член, когато според обстоятелствата трябва да се приеме, че той не би сключил договора, ако знаеше това или да иска намаление на цената и обезщетение за вредите. В правната доктрина и в съдебната практика няма колебание, че право на евицираният купувач е да прецени с оглед неизпълнението на договора от продавача как да уреди правата си - като развали договора или при запазване на облигационната връзка при очертаната рамка от разпоредбата на чл. 190, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД. Избирайки вторият начин да реализира права си, купувачът, ограничен в рамките на чл. 190, ал. 2 ЗЗД може да иска намаляване на продажната цена по договора. Логичното тълкуване на разпоредбата води до извод, че намаляването на цената се осъществява чрез осъждане на ответника да заплати сумата, с която е намалена продажната цена по договора. Иска за намаляването на цената по съществото си да има същите последици като развалянето на договора, но само за една негова част – смята се, че с уважаване на иска за намаляване на цената договорът губи действието си да създаде задължение за прехвърляне на правото на собственост върху онази част от продадената вещ, която се е оказала собственост на трето за сделката лице, а платената цена за тази част подлежи на връщане. Ефектът много прилича на разваляне на част от договора, поради което връщането на цената се приближава до иск за връщане на даденото на отпаднало основание /чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД/. Именно поради известното сходство в ефекта на двете правни възможности те са предвидени да се упражняват в случай на избор между една от тях. Иначе казано, правото да се намали цената на вещта, която принадлежи отчасти на трето лице, би възникнало само в случай, че купувачът не е поискал и/или съдът не е допуснал разваляне по съдебен ред на договора за покупко-продажба. Поради алтернативният им характер е необходимо намаляването на цената да доведе до осъждане на продавачите да я заплатят на купувача. В противен случай само намаляването на цената и липсата на възможност за разваляне на договора би накърнило правата на купувача и би обезсмислило съществуването на тази възможност. Основателността на иска зависи от доказване на действителен договор, наличието на вещни права върху предмета на сделката от трето за нея лице, нежелание за разваляне на договора и добросъвестност на купувача.

В настоящият случай искът за намаляване на цената е уважен от районния съд, в която част решението не е обжалвано и като такова е влязло в сила. Зачитането на неговата сила прави ненужно обсъждането на предпоставките за намаляването на цената. С оглед същността на искането за нейното заплащане обаче е необходимо да се посочи, че от доказателствата по делото се установява, че продажната цена е в цялост платена от купувача на продавачите по договора. По тази причина и изложените по-горе разбирания за начина на тълкуване на приложимия по казуса законов текст според настоящия съдебен състав, щом като купувачът по договора е решил да реализира правата си като запази облигационната обвързаност и иска намаляване на стойността на престацията по нея, то последната следва да му се заплати, ведно със законната върху нея лихва.

Като е достигнал до различен от възприетия от въззивния съд извод, районният съд е постановил решение, в която част следва да бъде отменено и да бъде постановено ново, с което ответниците Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. да бъдат осъдени да заплатят на ищеца В. Й. Д. сумата от 1183,33 лева, представляваща намалена с 1/6 част продажна цена по договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г., ведно със законната върху нея лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

2. Насрещната въззивна жалба на Г.Х. и М.Г. въззивният съд намира за неоснователна, а обжалваната с нея част от съдебното решение за правилна по следните съображения.

Предмет на проверка по тази жалба е посоченото по-горе решение, **но в частта му**, с която е уважен предявеният от В. Й. Д. срещу Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. иск по чл. 191, ал. 1, предл. 2 ЗЗД и тези жалбоподатели са осъдени да заплатят обезщетение за имуществени вреди в размер на 600,00 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в съдебен процес по гр.д. № 4***/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 188 от ЗЗД продавачът отговаря, ако трети лица имат право на собственост или други права по отношение на вещта, които могат да противопоставят на купувача, освен ако последният е знаел това. Смисъла на законовият текст е продавачът да понесе отговорност при настъпила евикция на купувачът за връщане на онова, с което купувачът ще се обядни за сметка на продавача.

По делото не спорило, че ищецът-купувач не е знаел при сключване на договора за продажба за правата на третото лице, тъй като ответниците по делото са се легитимирали пред него като собственици с нотариален акт, а той е разбрал едва след това за инициияраното след датата на сделката гражданско дело срещу него. Изводима е и следващата предпоставка за дължимост на обезщетението – купувачът е съдебно отстранен за част от имота с влязло в сила решение. Сумите могат да се претендират доколкото купувачът ги е заплатил /или е бил осъден да ги заплати/ на собственика /в този смисъл Решение № 1196 от 5.02.2009 г. на ВКС по гр. д. № 4864/2007 г., I г. о., ГК/. В случая и с оглед предметния обхват на жалбата по делото са налице доказателства, че ищецът В.Д. е направил разходи за защитата си в производството по съдебно отстраняване, изразяващи се в заплащане на адвокатско възнаграждение за оказаното му процесуално представителство. Направените разноски изпълват понятието на подлежащите на обезщетяване разноски по смисъла на чл. 191, ал. 1 ЗЗД. Според този текст ако купувачът бъде съдебно отстранен, той може да иска от продавача още и стойността на плодовете, които е осъден да върне на третото лице, и заплащане на разноските по делото. Под разноски по делото според настоящия съдебен състав следва да се има предвид и заплатеното от купувача възнаграждение за един адвокат, защитаващ правата му в производството по евикция. Действително, както се твърди в насрещната въззивна жалба тези разноски са предмет на друго дело и се присъждат съобразно правилата на чл. 78 и сл. ГПК, но въпреки това подлежат да обезщетяване по този ред, защото са изрично предвидени в текста на чл. 191,

ал. 1, предл. второ ЗЗД. Ако тези разноси не бяха определени като разноските по делото, в което купувачът е съдебно отстранен, то те щяха да подлежат на обезщетяване на друго основание.

По делото са установени елементите на фактическият състав, от който се пораждат претендираните права на купувача при осъществена евикция: неизпълнение на задължението за продавача към купувача /да му прехвърли съответното право върху вещта в пълния му обем без да е ограничено от правата на трети лица, които могат да се противопоставят на купувача - чл. 188 ЗЗД/, което служи за основание за пораждане на задължение на купувача към третото лице; плащането или осъждането да плати тези задължения, в резултат на което съдебно отстраненият купувач би обеднял за сметка на продавача. При наличието на тези предпоставки в полза на съдебно отстранения купувач са възниквали субективни материални права с предмет връщане на онова, което той е осъден да изпълни в полза на третото лице - собственика на вещта. Тези разноси попадат в приложното поле на чл. 191, ал. 1, предл. второ ЗЗД, тъй като разноските по воденото дело от купувача срещу третото лице са разноси за запазване на имота, които се обхващат от отговорността на продавача за вреди, тъй като са пряка и предвидима последица от неизпълнението /в този смисъл Решение № 294 от 13.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1515/2010 г., III г. о., ГК/.

Отговорността на въззивниците-ответници, според настоящия съдебен състав, не може да бъде изключена по реда на чл. 191, ал. 2 ЗЗД. Действително в производството по съдебно отстраняване ответниците не са били привлечени като трета подпомагаща страна, нито са участвали по делото в друго процесуално качество. Причина за това е, че макар купувачът В.Д. да е направил искане за привличането им по делото като трета подпомагаща страна, искането му не е било уважено от съда. В хода на това производство и от документите, съдържащи се в него, е видно, че по делото са разпитани няколко свидетеля с оглед установяване на факта упражнявано ли е спокойно, трайно, несъмнено и несмущавано владение от праводателите на купувача върху процесния имот и изтекла ли е в тяхна полза придобивна давност. Тоест доказателства за твърдяното и в настоящото производство придобивно основание са събирани в другото гражданско дело по съдебното отстраняване. Освен това, съвсем логично е при ангажирането на адвокат, който е право грамотен, страната по дадено дело да се довери на представителя си /доверие, произтичащо и от самия характер на договора/, считайки че той ще извърши нужните правни и фактически действия за реализиране на нейната пълна защита. След анализа на цялостното поведение на купувача в това производство не се налага промяна на извода, че купувачът е упражнил изцяло и правилно правото си на защита в гр. дело № 4*** по описа на ВРС за 2019 г. Направеното възражение за изключване отговорността на ответниците не може да бъде споделено и защото въззивниците-ответници не са доказали в настоящото производство, че ако бяха привлечени като страна в гр. дело № 4*** по описа на ВРС за 2019 г., е имало достатъчно основание за отхвърляне на предявения срещу купувача иск. За тази цел от тях са наведени две основания за придобиване на имота – чрез давностно владение и по завещание, които са обсъдени подробно от районния съд с мотиви, които се споделят и от настоящата съдебна

инстанция. Относно придобиването на имота по давност от събраните по делото доказателства, в това число от показанията на разпитаните по делото свидетели, не се установява един от елементите за прилагане на института на придобиване на недвижим имот чрез давностното владение, а именно промяна в намерението лицата да своят вещта и да демонстрират това свое намерение спрямо другия съсобственик на имота – наследодателя М. Л.. Настоящият съдебен състав напълно споделя и препраща на основание чл. 272 към мотивите на решението относно недействителността на представеното по делото завещание като твърдяно второ придобивно основание на ответниците. Видно от съдържанието на представеното като доказателство завещание е, че то е изготвено от две лица, т.е. в противоречие с изричната забрана на чл. 15 ЗН, както и в противоречие на чл. 42, б. „в“ ЗН, доколкото съдържат условие/тежест, израз на които са клаузи с алеаторен ефект, които по правило са предмет на друг договор и които разколебават безвъзмездността на сделката, както и защото изпълнението на посоченото условие/тежест е приживе на наследодателите, а не посмъртно.

Изложените мотиви дават основание на въззивния съд да потвърди обжалваното в тази част решение.

По разноските:

С оглед изхода на делото и съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК въззивникът-ищец има право на разноски. Своевременен и само за настоящото производство пред въззивния съд са претендирани разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 350,00 лева и държавна такса в размер на 25,00 лева и са представени доказателства за реалното им заплащане. По тези причини и с оглед липсата на възражение за прекомерност исканите разноски следва да се присъдят в цялост.

При изложените по-горе съображения и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, Окръжен съд – Враца, в настоящ съдебен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 244/10.11.2021 г., постановено по гр.д. № 2207/2021 г. по описа на Районен съд – Враца, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлено искането за осъждане на Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. да заплатят на В. Й. Д. сумата от 1183,33 лева, представляваща 1/6 от продажната цена за недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 12259.1010.65.5.9, находящ се в гр. Враца, по КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-43/16.09.2005г. на Изпълнителния директор на АК, с адрес на имота: гр. ***, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, ***, състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения, брой нива на обекта: едно, с площ по документ 39,33 кв.м., заедно с прилежащите части: избено помещение /мазе №12/ с полезна площ 2.76 кв.м., както и 0.28% ид.части от общите части на сградата и съответни ид.части от правото на строеж върху мястото, по договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г. на А. В. – помощник нотариус по заместване при нотариус В. В., нотариус с рег. № *** в Нотариалната камара на Република България, с която сума е

намалена продажната цена за този имот поради осъществена частична евикция и вместо него
ПОСТАНОВЯВА

ОСЪЖДА Г. Ц. Х., ЕГН *****, с адрес гр. ***, и М. Ц. Г., ЕГН *****, с адрес гр. ***, да заплатят на В. Й. Д., ЕГН *****, с адрес гр. ***, сумата от 1183,33 /хиляда сто осемдесет и три лева и тридесет и три стотинки/ лева, представляваща намалена с 1/6 част от продажната цена за недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 12259.1010.65.5.9, находящ се в гр. Враца, по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-43/16.09.2005г. на Изпълнителния директор на АК, с адрес на имота: гр. ***, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, ***, състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения, брой нива на обекта: едно, с площ по документ 39,33 кв.м., заедно с прилежащите части: избено помещение /мазе №12/ с полезна площ 2.76 кв.м., както и 0.28% ид.части от общите части на сградата и съответни ид.части от правото на строеж върху мястото, по договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт № 73, том VII, рег. № 6624, дело № 932/2018 г. на А. В. – помощник нотариус по заместване при нотариус В. В., нотариус с рег. № *** в Нотариалната камара на Република България, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 11.06.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 244/10.11.2021 г., постановено по гр.д. № 2207/2021 г. по описа на Районен съд – Враца, **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 191, ал. 1, предл. 2 ЗЗД Г. Ц. Х. и М. Ц. Г. са осъдени да заплатят на В. Й. Д. сумата от 600,00 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в съдебен процес по гр.д. № 4***/2019 по описа на Районен съд – Враца, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба – 11.06.2021 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Г. Ц. Х., ЕГН *****, с адрес гр. ***, и М. Ц. Г., ЕГН *****, с адрес гр. ***, да заплатят на В. Й. Д., ЕГН *****, с адрес гр. ***, направените от него в настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 350,00 /триста и петдесет/ лева и за държавна такса в размер на 25,00 /двадесет и пет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

В останалите части решение № 244/10.11.2021 г., постановено по гр.д. № 2207/2021 г. по описа на Районен съд – Враца, като необжалвано, е влязло в сила.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____